

In de achteruitkijkspiegel van de vrachtwagen van de tractorbaas uit Kwadijk zie ik mijn tractor op de oplegger, stevig vastgegespt. De komende dagen zal ik op het Oerolfestival op het eiland mijn voorstellingen spelen. Aan het einde van de week zal ik letterlijk mijn laatste theatervoorstelling uit rijden, het avontuur door de werkelijkheid in en de boot op. Ik kijk ernaar uit, maar stiekem wil ik ook wel meteen aan mijn reis beginnen. De rit naar Harlingen Haven verloopt in stilte. We moeten opschieten om de boot te halen. Maar net als tractoren laten vrachtwagens zich niet opjagen.

In de haven parkeert de oude man vlak voor de boot. 'Aan jou de eer.'
'Wat? Moet ik hem van de oplegger af rijden?'

'Als je maar onthoudt dat je de koppeling niet intrapt zodra je naar beneden rolt.'

'Koppeling niet intrappen,' mompel ik, terwijl ik op de tractor klim en de motor start.

Maar natuurlijk is dat precies wat ik doe wanneer de tractor zich in

beweging zet en achteruitrijdend vaart maakt. Ik houd mijn hart vast en laat de koppeling los, maar dat blijkt een slecht idee. Stuiterend zie ik de voorwielen van de tractor over het randje glippen. Hij helt hevig over naar rechts. Ik denk: ik moet springen, maar mijn handen zitten als gelijmd aan het stuur. Het rechtervoorwiel raakt bijna de grond. Het linkerwiel stuitert eerst op de zijkant van de oplegger, dan op de rijplaten en vervolgens op de stoeptegels, mijn hart bonkt in mijn keel. Ik stuitert nog wat door en kom dan tot stilstand voor de hoofdschuddende oude baas.

Met trillende knieën en bevende handen neem ik afscheid van hem. Terwijl ik de boot naar Terschelling op rijd, denk ik: vanaf nu rijd ik tractor, en dat zal ik blijven doen tot ik op de Zuidpool ben. Dit is mijn huis voor de komende anderhalf jaar.

Na een emotioneel afscheid en mooie verrassingen – ik krijg nog een persoonlijke boodschap over ‘geloof maar in de kracht van je dromen’ van War Child-ambassadeur Marco Borsato – breekt dan echt het moment aan waarop ik begin aan mijn reis. Het is al laat als ik in mijn eentje de Afsluitdijk over rijd, hoog over de dijk die normaal alleen voor fietsers is. Het is donker boven land geworden. Links van me zie ik een grote vollemaan met sterren in een helderblauwe hemel. Rechts boven zee is de lucht nog rozerood met een oranje zon die op het punt staat om achter de horizon te verdwijnen.

Het avontuur kan beginnen!

De regen is verdwenen en er schijnt een vriendelijk zonnetje, terwijl ik heel vredig het land uit rijd, in m'n eentje. De afgelopen weken heb ik, al reizend door Nederland, voorstellingen gespeeld. Nu passeer ik bordjes met namen die me doen denken aan pelgrimstochten uit het verleden: Straatje Zonder Einde, Zondereigen en Heldenweg, linksaf.

Bij het verstrijken van de kilometers komt er een nieuw gevoel van vrijheid in me naar boven. Ik heb tijd gekregen, zo voelt het.

Bouwwakkers met grote witte helmen kijken me na, een man steekt zijn duim op. Onder een gebouw verandert de weg van karakter, er zijn oranje wegafzettingen. Er begint iets te kriebelen in mijn onderbuik, een vaag voor gevoel. Na een paar honderd meter besef ik dat ik op een zesbaans snelweg terecht ben gekomen. Grote vangrails schermen de tegemoetkomende rijbanen af van de mijne. O shit, denk ik, en ik geef gas. Dit is niet goed. Maar er is geen mogelijkheid om te keren of om te draaien. Ik geef het stuur een zwieper en duik helemaal naar rechts, de vluchtstrook op, zet mijn zwaailicht, knipperlichten en alarmlichten aan.

De eerste auto's beginnen me in te halen met honderdtwintig kilometer per uur. Mijn dertig jaar oude tractor, die van de tractorbaas uit Twente die ik ook al meekreeg naar Parijs, rijdt zijn maximum van twintig kilometer per uur. Zijn er nog meer lampjes? Nee. Ja. Grote lichten. Aan. Ik voel me plotsklaps een verdwaald oud boertje dat de verkeerde afslag heeft genomen. Alles gaat te snel voor me. Ik moet me aanpassen aan dit moderne tempo, maar dat kan helemaal niet! Waar is de volgende afslag? Ik hobbel over de vluchtstrook, op zoek naar een bord.

Kilometers verder komt er een politiewagen eerst achter me en dan voor me rijden. Imposante neonletters op het dak: STOP!

Dat lijkt me niet verstandig.

Al snel zie ik grote pijlen >>>> en daarna het woordje VOLG.

De politiewagen rijdt voor me uit naar de dichtstbijzijnde afrit en houdt mij vervolgens onder aan de afrit op een veilige parkeerstrook staande.

Trillend stap ik van de tractor af. Onzeker loop ik naar de politieagenten toe en geef hun een hand. 'Dank u wel, dat ritje was niet de bedoeling.'

‘Paspoort, rijbewijs,’ antwoordt de man onbewogen.

Ik open mijn tas en pak de papieren. Je hebt voor een tractor geen apart rijbewijs nodig, maar dit lijkt me niet het moment om daarover te beginnen.

De man werpt kort een blik op mijn papieren. Dan zegt hij: ‘Het onrechtmatig rijden over de Antwerpse snelweg zal u op een boete komen te staan van 280 euro, mevrouw. En we moeten uw tractor in beslag nemen, aangezien u geen kenteken voert.’ Ik word gesommeerd om met de tractor de politiewagen te volgen naar een politie-depot even buiten de stad.

Ik probeer uit te leggen dat er geen snelwegbord te zien was geweest. En ik vertel de agenten dat Nederlandse instanties geen kenteken aan een tractor kunnen en willen toekennen. Dat volgens hen een goede internationale voertuigverzekering volstaat. In essentie is dat toch ook wat een kenteken is, probeer ik: een verzekeringsbewijs?

‘Mevrouw, dat kan wel zo zijn, maar wij in België willen naast een voertuigverzekering ook een kenteken zien.’

Ik voel wrevel in me opkomen bij zijn woorden, maar besluit rustig te blijven. ‘In Nederland is het onmogelijk om een kenteken te krijgen voor een tractor. Ik heb van alles geprobeerd en met alle denkbare instanties contact gehad, maar het is me niet gelukt,’ zeg ik.

De man kijkt me niet eens aan. ‘Uw papieren zijn niet in orde, mevrouw.’ Hij zwaait met de kopie van mijn groene kaart. ‘Volgt u ons maar.’

Die middag controleren de agenten mijn verklaring en dan blijkt dat het bewuste snelwegbord door een afzetting voor wegwerkzaamheden inderdaad onzichtbaar is geworden. De boete van 280 euro mag ik vergeten, maar tot mijn schrik plannen ze een vrachtwagen-transport terug naar Nederland: ‘Want met deze tractor, mevrouw, mag u in België geen kilometer meer de weg op.’

Ik ben de wanhoop nabij. Dan is mijn avontuur voorbij! Wat een enorme teleurstelling. Hoe moet ik mijn sponsors en mijn collega’s in Amsterdam dan nog in de ogen kijken? Er moet een mogelijkheid zijn. Ik broed... en herinner me een reactie op mijn website: *Welkom, een kopje koffie voor u en een slok diesel voor uw tractor, te halen bij de Belgische tractorimporteur Gaspard, nabij Brussel.*

En zo komt het dat ik aan het einde van dag twee in het buitenland, mijn tractor een grote vrachtwagen op rijd.

Het oponthoud duurt tweeënhalve week. Ik stoei met het tractorbedrijf over de obstakels rond mijn tractor, terwijl allerlei journalisten me dagelijks van vroeg tot laat vol leedvermaak interviewen om te vragen hoe het gaat. De *Gazet van Antwerpen* kopt op de voorpagina: *TRACTOR VRAAGT ASIEL AAN IN BELGIË*. Radio-omroep Studio Brussel belt me om de dag op voor een update. Met serieuze stem roepen ze mensen op om voedselpakketten langs te brengen bij dat meisje met haar tractor dat asiel aanvraagt in België. ‘Laten wij ons van onze vriendelijke kant tonen en hen welkom heten.’ Vervolgens bellen journalisten uit Duitsland, dan ineens uit Canada en Boston en daarna zelfs uit Nieuw-Zeeland. Van over de hele wereld komen er grappen langs. Iedereen wil die mop horen van dat Nederlandse meisje dat op de tractor naar de Zuidpool wilde, maar dat in België is gestrand.

Het enige wat ik doorlopend denk, is: als dit het begin is van mijn avontuur, wat staat me dan in vredesnaam nog allemaal te wachten? Erg hoopvol ziet het er niet uit.

Nu de beslissing is genomen om me te helpen moet mijn tractor gekeurd worden in België, en moet ik hem importeren. De tractor heeft een officieel kenteken nodig, wil ik de reis voort kunnen zetten. De mannen en jongens van de werkplaats zijn er tot het laatste

moment fanatiek mee in de weer. De keuring voor een tractor in België is strenger dan de Nederlandse APK voor auto's en de monteurs maken zich zorgen over allerlei zaken, zoals de loensende koplamp en een scheurtje in het motorblok.

De keuring begint bloedstollend ijsig. Er is een cameraploeg van de Duitse tv bij, maar dat lijkt de sfeer vooral negatief te beïnvloeden. Met de meest afstandelijke blik en houding vindt de keuring plaats. Ik zweet peentjes om de opdringerige camera die over de schouder van de keuringsinspecteur meekijkt. Met lasers wordt de stand van de koplampen gemeten op afwijkingen.

Als de keuring ten einde lijkt, zie ik de man schrijven en gegevens invoeren in een computer. De keuringsinspecteur komt met zijn harde, strenge blik op me af en kan dan toch een glimlach niet onderdrukken. Hij overhandigt me de benodigde papieren voor mijn tractor. Ik mag op mijn tractor Belgische nummerplaten monteren. TJY-617. Tractor Junior Yeah! Ik mag weer op pad, mijn reis is niet gestrand!

Het is al laat in de middag als ik de grens voor me zie opdoemen. Ik stop om op de kaart te kijken en zie twee politiemannen uit hun auto stappen en in mijn richting kijken. Uit het gebouw van de grenswacht komen nog twee agenten gelopen, ze zijn imposant gekleed, met witte helmen op hun hoofd.

Kom maar op met de confrontatie, denk ik en ik geef gas.

Ze kijken naar de tractor en naar mij. Ik zie hun blik naar de nummerplaat gaan. Maar bovenal zie ik een kleine glimlach op hun gezichten als ik dichterbij kom. Een van hen loopt de straat op. Midden op de weg blijft hij staan.

Mijn adem stokt. Heel langzaam rijd ik tussen hen door. Zouden ze me staande houden? Zou ik Frankrijk niet in mogen? Pas op het

laatste moment durf ik oogcontact te maken en zie ik mondhoeken bewegen. Er ontstaat een soort grijns van herkenning op onze gezichten. Ik ga het land uit! Pas wanneer ik de grens letterlijk over ben, durf ik mijn armen in de lucht te gooien en gaat mijn zomerhoed omhoog: ik ben in Frankrijk! De douaniers zwaaien me uit.